

MOLTES GRÀCIES, FITA!

Si haguéssim de destriar entre tots els valors, aquells que més defineixen en Fita, potser ens quedariem amb l'entusiasme, la transparència, la il·lusió, el respecte. I el seu somriure encoratjador, el treball incansable i la recerca constant, que ens serveixen d'exemple a tots els que el coneixem. Nascut l'any 1927, en Fita ha dut des de ben petit, un llapis a la mà i un paper per embrutar (...). Ell no ha deixat mai de buscar noves formes, nous colors, noves traces, descobrir noves expressions, fins i tot, després del greu accident que va patir l'any 1953 treballant en una pintura mural a l'església de Betlem de Barcelona, en Fita ha viatjat per tot el territori, seguint les seves obres. Ha fet exposicions a llocs com Pamplona, Madrid, Barcelona, Bilbao, Saragossa... Podem veure obra seva a Vic, Andorra, Barcelona, Roses, Llançà, ...

Pels volts del 1950, en Fita escriu: *El nostre aprenentatge artístic ha tingut moltes deficiències. Em penso que el contingut de l'ensenyament que hem rebut no proporcionava els suficients recursos d'expressió. Tampoc se'ns ha format la sensibilitat. És necessària una pedagogia dels sentits, perquè les nostres potències estiguin obertes al que vindrà. El concepte d'aquest aprenentatge em servirà per pensar en com s'hauria d'aplicar una bona pedagogia artística.* Els que hem estat alumnes seus agraïm que hagi estat ferm a aquest idea de l'aprenentatge.

De ben segur, que al llarg de tota la seva carrera artística, en Fita ha tingut moments de dubte, de desconfiança, potser fins i tot de por davant una tela en blanc. Això segurament no passa, quan fem només allò que sabem fer. Però justament aquesta és la lluita d'en Fita: trencar amb allò que ja hem après, com diu ell mateix: *En l'art, el rastre d'allò que hem fet ens persegueix i perjudica allò que pot néixer com a nou (...). Cada obra necessita ser protegida d'una manera especial en la seva gestació, perquè no sigui només fruit d'una inèrcia (...).*

En Fita dedica també gran part de la seva obra a la ciutat de Girona: *Tinc ganes de treballar per Girona* – diu – *no vull caure en el grup de persones que no fan res ni deixen fer. És cert que tenim un llegat del passat del qual hem de tenir cura, però és molt més el que hem de demanar per al present i per als temps que vindran.* Prova d'això n'és l'escultura de la qual aquest any es celebra el 20è aniversari: "Columna a la història de Girona". Aquesta escultura es va fer per encàrrec de l'Ajuntament de Girona.

La columna comença a llegir-se per la base, on hi figura el nom d'un riu a cada cara, i continua explicant la història a mesura que anem aixecant el cap per contemplar-la (...). La columna es troba situada on conflueixen els quatre rius de Girona, seguint una premissa de l'artista: *la cultura sempre neix al costat de l'aigua.* Allà doncs, ha de situar-se l'escultura que explicarà la nostra cultura, inevitablement lligada a la nostra història. I així, prop de l'aigua, s'alça imponent la nostra història: d'allà on l'aigua porta i s'emporta saviesa, cultura, coneixences, aprenentatges. Allà on amb el fluir del riu veiem i coneixem nous conceptes, altres cultures.

Ara fa 3 anys, a través del projecte "Apadrinem Escultures" dels Amics de la UNESCO de Girona, TACA va apadrinar "Columna a la història de Girona", com ho ha fet l'IES Santa Eugènia. La columna acaba, al capdamunt, amb un disseny, unes paraules del poeta Salvador Espriu: *Visqui eternament en l'ordre i en la pau, en el treball, en la difícil i merescuda llibertat.*

Deixeu-me doncs, que – emprant unes paraules d'en Fita – acabi amb un disseny que no em puc estar de dir en uns dies en els que la diversitat cultural i les diferències es fan cada cop més visibles: *Trobem tots un lloc comú en l'art, en tant que en el món de l'art tenim llibertat per decidir.* Moltes gràcies, Fita, per tots aquests anys dedicats a l'art i a la pedagogia.

Fragments del parlament del 21 d'octubre, a la Fundació Fita, primer acte d'homenatge a Domènec Fita i commemoració del 20è aniversari de la seva escultura "Columna a la història de Girona", organitzat per Taca, associació d'artistes de les comarques gironines.

Mònica Aymerich i Martínez